

Soldaatje spelen

De mannelijke lezers zullen vroeger wel eens soldaatje gespeeld hebben. Zelf van een stuk hout een geweer maken met een buisje voor een electriciteitsdraad als loop en als het kon nog riem of touw om het wapen aan de schouder te dragen. En dan maar marcheren, je eigen laten vallen en pang – pang roepen als je aan het schieten was. Aan eigen kant vielen er nauwelijks slachtoffers, aan de andere kant des te meer.

Veel van onze lezers hebben nadien aan den lijve ondervonden wat het betekende om actief te zijn als militair. Misschien nog wel in de 2^e Wereldoorlog, maar anders wel in Indië. En daarbij herinneringen die ze nooit of met moeite hebben gedeeld met hun ouders, vrouw of kinderen, omdat ze te ingrijpend, te schokkend waren.

En dan komt een ministertje een paar maanden geleden in een tijdschrift vertellen dat hij blij was dat hij niet in dienst hoefde en dat hij niets met gezag had. Moeten we daar uit opmaken dat onze Eimert nooit soldaatje of comboytje heeft gespeeld? Dat hij nooit heeft gemarkeerd of pang – pang heeft geroepen? Het kan best natuurlijk, maar wat is het belang van zulk nieuws voor u en mij eigenlijk? Ik vertel u toch ook niet wat ik vroeger heb uitgespookt? Als u dat zou lezen, belde u onmiddellijk Sint Nicolaas om hem ter verantwoording te roepen, waarom hij dat destijds niet in het grote boek heeft genoteerd, notebooks waren er nog niet, ik daarvoor niet in de zak ben gestopt en niet mee naar Spanje ben genomen. Misschien zouden er wel vragen over gesteld worden in de Tweede Kamer, maar dat betwijfel ik. Daarvoor is mijn actieradius toch te klein en wat dat betreft : gelukkig maar.

Ik wil ook niet zeggen dat ik een model militair was. Integendeel, maar spijt heb ik er nooit van gehad. Ik leerde er mensen kennen uit alle windstreken van het land, want toen hadden we als 20 – jarige nog geen eigen auto en was onze actieradius niet zo groot. En je kwam eens buiten de deur en de provincie.

Mijn horizon verwijdde zich tot Blerick, Den Bosch en Arnhem en soms tot Steenwijkerwold of Bedum. In Varsseveld konden ze flink feest vieren en in het Duitse Vogelensang waren de wijn en de sigaretten heel goedkoop. Velen van u zullen het beeld herkennen. De Betuwe en omgeving heb ik uitvoerig verkend en ook de Veluwe behoorde tot mijn jachtterrein. Ik heb veel plezier geleden in dienst.

Eimert niet, Eimert was blij dat hij niet in 's lands voddendaal hoefde rond te lopen, niet hoefde te groeten voor een langskomende kolonel, die je van onder zijn pet amper aankeek, of stokstijf in de regen moest blijven staan tijdens de vlaggenparade. Eimert zat lekker binnen in zijn GPV kantoortje en bestudeerde krantenartikelen en parlamentsstukken over gezag. Hij kon dat makkelijk doen, want hij voelde zich niet aangesproken. Hoe is dat nu, nu hij wel gezag moet uitstralen? Heeft hij daar een training voor gehad, bij het LOI een schriftelijke cursus gevolgd of heeft hij het zich respect voor het gezag alsnog eigen gemaakt? Ik vind me er niet over op, want ik weet inmiddels dat ik rustig kan gaan slapen, want Eimert, nadat hij toch nog door het stof is gegaan, waakt nu over ons. En dat is een geruststellende gedachte, niet waar mijnheer Colijn?

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus